

Dierendokter Joshua

Mijn passie voor dieren

Joshua Dutré

Dierendokter

Joshua

Mijn passie voor dieren

Horizon

‘Voor Sheba. Bedankt voor drie jaar pure kattenliefde.’

Voorwoord	9
Sprotje, de bekendste kat van Vlaanderen	11
‘Ik word later dierenarts!’	37
Moeilijke start voor katten Lucky	49
Ai, Nijntje!	61
Euthanasie voor hond Balou	69
Gevonden: egel	85
Paco gaat ervandoor	93
Loco heeft last van de hitte	103
Ja, dit gebeurt echt!	123
Lady leeft langer	133
Keizersnede voor Kyta	143
Het mysterie van Mila	155
Groot dilemma in een klein, vederig pakje	161
Jeukt het, Mira?	167
Iets niet pluis met konijn Pluisje	179
Waarom broedfok om te huilen is	187
Sheba, mijn liefste kat uit het asiel	203
Nawoord	219
Dankwoord	221

Voorwoord van kattenliefhebber Veronique Puts

*Naar de dokter gaan is niet leuk.
Behalve als hij Joshua Dutre heet!*

Van dieren houden betekent: voor dieren zorgen. Als baasje ben je verantwoordelijk voor het welzijn van je huisdier in goede én in slechte tijden. Een betrouwbare dierenarts is dan ook onontbeerlijk. Het dier zelf is meestal niet zo dol op bezoeken aan de dokter. Uit eigen ervaring kan ik verklaren dat mijn katten het kunnen horen als ik denk: jij gaat vandaag naar de dierenarts. Vele kleine kwaaltjes zijn op die manier spontaan genezen. Maar als het moet, dan moet het.

Mijn kleine kattenmeisje Cootje heeft een roemruchte reputatie bij dierenartsen. Ze vertedert eerst iedereen die haar onderzoekt met haar drie kilo schattigheid. Maar daarna valt het masker al snel. Bij de eerste poging om een injectie in haar vel te plaatsen, ontwaakt haar innerlijke leeuw en zet ze

Voorwoord

het op een gillen. Daarmee jaagt ze dan ook meteen alle dieren in de wachtzaal de kast op. Menig dierenarts heeft Cootje al achterna gezeten in zijn eigen behandelruimte omdat ze van de behandeltafel sprong en onder de dossierkasten dook.

Pernod, onze kater, heeft iets betere manieren. Zijn specialisatie is het charmeren van de assistentes. Ons katertje zal bij de dokter ook altijd schijnheilig doen alsof hij braaf zijn pillen inneemt, om vervolgens thuis consequent de kaken op elkaar te houden als er een pil in beeld komt. Maar dat komt waarschijnlijk omdat onze dierenarts NIET Joshua Dutré heet. Was het maar waar!

Ik leerde Joshua kennen in de periode dat hij samen met collega Valérie alles op alles zette om Sprotje te redden. Net als de rest van Vlaanderen werd ik geraakt door de toewijding van Joshua om een mishandeld katje zonder baasje te redden. Het verhaal van Sprotje lees je verderop in het boek. Terugkijkend kan je zeggen dat Joshua Sprotjes leven redde en dat Sprotje in ruil daarvoor Vlaanderen attendeerde op Joshua Dutré. De dierenarts met het grote hart. Dat Joshua behalve daadkrachtig ook woest aantrekkelijk is, helpt natuurlijk ook...

Ik wens je veel genoeg bij het lezen van dit boek. Er staan mooie verhalen in en vele praktische tips voor dierenliefhebbers. Maar tussen al die regels door, lees je vooral hoeveel liefde dokter Joshua voelt voor dieren in het algemeen en zijn patiëntjes in het bijzonder. En daarom is hij – volkomen terecht! – Vlaanderens meest geliefde dierenarts.

Veronique puts
www.miauwkes.be
www.veroniqueputs.be

Sprotje, de bekendste kat van Vlaanderen

Er zijn zo van die dagen die je leven veranderen. 8 juni 2018 was voor mij zo'n dag.

De dag begint eigenlijk allesbehalve uitzonderlijk. Wanneer de wekker 's ochtends afgaat, heb ik het net zo moeilijk als alle andere dagen om mijn ogen open te krijgen. Er zijn mensen die vlot hun bed uitspringen 's ochtends, maar helaas ben ik geen van hen. Het is het begin van de zomer, een van die heerlijke dagen waarop je om 7 uur 's ochtends je gordijnen opendoet en ziet dat het al licht is buiten. Na een snel ontbijt in zombiemodus (had ik al gezegd dat ik geen ochtendpersoon ben?) strompel ik richting fitness. Gewoonlijk begin ik me pas echt wakker te voelen tegen de derde of vierde oefening en dat was die bewuste ochtend net zo.

Het leukste aan 's ochtends sporten is de heerlijke douche

Een dapper beestje

Sprotje

achteraf. De combinatie van het warme water en het warme gevoel vanbinnen omdat je de dag goed ingezet hebt: zalig! Als je me vijf jaar geleden zou gezegd hebben dat ik ooit vroeger zou opstaan dan noodzakelijk is om op mijn werk te geraken, zou ik je niet geloofd hebben. Maar sinds ik dat gevoel heb ontdekt, lukt het me meestal zonder problemen. Wat wel nog niet wil zeggen dat het met veel plezier is.

De rest van de ochtend bereid ik de nakende draaidag van mijn tv-programma *Beestig* voor, het dierenprogramma van VTM dat ik als dierenarts mag presenteren. In dat programma zoek ik voor toekomstige baasjes het ideale huisdier, ga ik op bezoek bij speciale dieren zoals kamelen en bouw ik allereerste superdeluxe speeltuinen voor gelukkige beestjes.

Zoals jullie misschien wel weten, heb ik mijn eigen praktijk in Kortrijk. Hier werk ik samen met mijn collega Valérie. Vandaag is zij aan het werk zodat ik alle tijd heb om goed voorbereid om mijn draaidag te staan.

Het kan misschien verrassend zijn, maar zo'n draaidag vergt ongelooflijk veel voorbereiding. Als dierenarts weet ik uiteraard veel over de gezondheid van dieren. De meeste vragen kan ik zonder aarzelen beantwoorden. Dat wil niet zeggen dat ik alles weet. Wat men vaak vergeet, is dat de diergeneeskunde net zo snel evolueert als de humane (mensen)geneeskunde, al staan we op veel vlakken nog wel enkele stappen achter. Als dierenarts heb je dus geen andere keuze dan je continu bij te scholen.

Maar zelfs bijscholing is uiteraard niet altijd genoeg. Soms moet je de beestjes – tot grote verbazing van hun eigenaars – doorsturen naar de kliniek of de specialist. Het is vaak grappig om de reactie te zien van baasjes wanneer ze horen dat hun

dier moet doorgestuurd worden naar de cardioloog, de oftalmoloog of de orthopedist.

‘Bestaat dat? Een specialist voor dieren?’

En het antwoord is: uiteraard. Sommigen hebben hun eigen praktijk, maar een groot deel van die knappe koppen zit samen op de universitaire dierenkliniek te Merelbeke. Dus als een casus voor ons ons als eerstelijnsdierenarts niet meer behapbaar is, als de nodige operatie te gespecialiseerd is, of de opvolging dag en nacht moet gebeuren, sturen wij onze patiënten met een gerust hart door naar de specialisten.

De gezondheid van een dier is trouwens meer dan het fysieke alleen. Ook de mentale gezondheid is belangrijk. En ook hierover kan je nooit echt alles weten. Je kan je niet voorstellen hoeveel boeken en wetenschappelijke papers jaarlijks gepubliceerd worden over de mentale gezondheid, denkprocessen en sociale capaciteiten van onze huisdieren. Ik heb er al veel van verslonden en hoe meer ik erover lees, hoe complexer ik de band tussen mens en dier vind.

Zelfs wat ik denk zeker te weten, check ik nog even. Klopt alles wat ik denk (nog) wel? Of zijn er nieuwe inzichten waar ik rekening mee moeten houden? Regelmatig kruipen er enkele uren in het herlezen van wetenschappelijke artikels over de uiteenlopendste zaken (hoeveel kleurreceptoren heeft een kip en hebben kippen een voorkeur voor een bepaalde kleur?). Vaak bel ik met bepaalde collega's of specialisten om dingen na te vragen en te dubbelchecken. Graag wil ik dan ook alle fijne collega's die mij met raad en daad hebben bijgestaan en nog zullen bijstaan enorm bedanken voor hun hulp!

Goed, terug naar 8 juni 2018... Terwijl ik 's namiddags aan mijn bureau zit, met mijn neus in de boeken, hoor ik

Sprotje

de telefoon rinkelen. Zodra Valérie opneemt, weet ik dat het goed fout zit. De eerste tien seconden van het gesprek zegt ze geen woord. Ondertussen zie ik haar mond verder en verder openvallen van verbazing. De eerste woorden die ik hoor, zijn: ‘Ooooo nee. Ocharme, dat beestje. Ik vrees dat we haar zullen moeten laten inslapen. Kom er maar onmiddellijk mee langs.’

Van de spanning begint mijn hart al wat sneller te slaan. Het is een trieste werkelijkheid in onze job dat we vaak dieren moeten laten inslapen. Meestal is dat, hoe spijtig ook, de enige manier waarop we (gelukkig meestal oude) ongeneeslijk zieke dieren nog kunnen helpen. Maar iets aan de toon van haar stem en de uitdrukking op haar gezicht vertelt me dat het geen normaal geval is.

Zodra Valérie inhaakt, doet ze het verhaal uit de doeken. En het is nog honderd keer erger dan ik me had kunnen voorstellen. Ergens op een feestje met dronken of gedroegerde jongeren is een kat als voetbal gebruikt en een kwartier in een heteluchtoven op 200 graden gestopt. Blijkbaar was een van de aanwezigen in de keuken gaan kijken toen hij een rare geur rook en had hij Sprotje daar bewusteloos in de oven ontdekt. Hij haalde het beestje uit de oven, haalde uit naar de dader en vertrok vervolgens met de poes naar huis. Die arme poes, Sprotje dus, heeft de nachtmerrie overleefd en werd de eerste dagen door hem in een douchecabine verzorgd. Maar Sprotje heeft meerdere brandwonden over haar hele lichaam, die er alleen maar erger en erger beginnen uit te zien. Eerlijk gezegd kan ik niet meer zeggen welke emotie op dat moment de bovenhand neemt. Wat zeker begint als verbazing, evolueert naar een mix van verdriet, ongeloof, woede en onrechtvaardigheid.

Sprotje

Hoe kan iemand zoiets doen? Hoe kan je een lief, klein, braaf, onschuldig, hulpeloos beestje zoiets aandoen? Een prutske van tien maanden oud? Wat voor een beest moet je zijn, in de ergste betekenis van dat woord, om zoiets te doen? Ik zal nooit kunnen vatten wat die persoon, een man blijkbaar, moet bezielde hebben. Maar voor mij is dit een duidelijk teken dat hij geestelijk echt niet gezond kan zijn. Iemand met een normaal inlevingsvermogen is tot zo'n vreselijkheden simpelweg niet in staat.

Hoe erg moet dat arme Sprotje wel niet afgezien hebben? De fysieke pijn van het verbranden in de oven, het emotionele trauma van gevangenzitten in een hete kooi waaruit je niet kan ontsnappen? Tot op de dag van vandaag word ik nog woedend als ik eraan terugdenk. En dat zal niet snel veranderen, denk ik.

Dit beestje verdient een kans

De tijd kruipt voorbij terwijl we wachten op het onfortuinlijke Sprotje. Ze wordt uiteindelijk binnengebracht door de persoon die haar op de avond zelf uit de oven haalde. En het moment waarop ze eindelijk bij ons op de onderzoekstafel staat, zal ik nooit vergeten. Een prachtige gitzwarte pluizenbol met geelgroene ogen die Valérie en mij alert aankijken. Na de eerste aanrakingen begint dat kleine heldinnetje nog te spinnen en kopjes te geven ook. Ongelooflijk maar waar. De beslissing dat we haar onder geen beding zullen laten in-

Sprotje

slapen, namen we in de eerste tien seconden. Hoe kunnen we ook? Als dat arme maar dappere beestje zo alert, zo levendig en zo lief kan zijn ondanks de wonden en de pijn, wie zouden wij dan zijn om te beslissen dat zij geen kans zou krijgen op herstel? Nee. No way. Dat beestje verdient op zijn allerminst een kans. En wij zullen haar die kans geven, wat er ook verder zou gebeuren.

Dat ze tamelijk alert en erg lief is, betekent echter niet dat het allemaal goed nieuws is. De wonden zijn erg. Heel erg. De minst erge verwondingen zijn de brandwondjes aan haar neus en oren. Die zijn gelukkig redelijk beperkt en hiervan zijn we zeker dat ze relatief snel genezen. Haar pootjes zijn een ander verhaal. De zoalkussens van al haar pootjes zijn verbrand. Dat betekent dat het voor haar de eerste dagen geen pretje zal zijn om recht te staan. En dan is er de wonde op haar flank. Bij het ontdekken van die wonde zakt de moed ons toch even in de schoenen. Hoewel de flank op dat moment nog grotendeels bedekt is met huid en haar, zien we dat die aan de randen begint los te komen. Het is maar een kwestie van tijd voor haar hele flank, van haar schouder tot aan haar achterbeen, één grote open wonde zal worden.

Uiteraard komen de gevoelens van net na het telefoontje dubbel zo hard terug. Veel verdriet voor wat Sprotje heeft meegemaakt en ongelooflijke woede ten opzichte van de rotzak die zo iets kan doen. Als emoties konden helpen, was Sprotje onmiddellijk genezen, denk ik. Maar helaas is dat niet het geval en is het aan ons om het lange proces naar het herstel van Sprotje op te starten. Hoe moeilijk het ook is, op dat moment moet je als dierenarts even je emoties aan de kant zetten en doen wat je moet doen.

Sprotje

In het geval van Sprotje begint de behandeling met het aanleggen van een infuus, zodat we haar van vocht kunnen voorzien. Via een grote brandwonde verlies je veel vocht en eiwitten en dat kan je compenseren met een infuus en voeding. Ze wordt via dat infuus ook verdoofd, zodat we haar goed kunnen onderzoeken op een pijnloze manier. Ondertussen trekken we bloed om te kijken of ze geen orgaanfalen heeft overgehouden aan haar nachtmerrie. Door enkele radiografien en een echo van haar borst en buik te nemen, kunnen we uitsluiten of er geen acute inwendige bloedingen zijn. Hoewel we vermoeden dat die er wel geweest zijn, zijn ze op dit moment gelukkig niet meer levensbedreigend.

Zodra we er vertrouwen in hebben dat Sprotje geen potentieel levensbedreigende complicaties doormaakt, halen we al wat geruster adem. We voelen het vertrouwen toenemen dat we dit arme schepseltje echt een goede kans kunnen geven. Nu concentreren we ons op de grootste problemen: de wonde, de pijn en mogelijke infecties.

Terwijl ze slaapt, onderzoeken en fotograferen we alle wonden in detail. Alle letsels worden uitgebreid geschoren en ontsmet om infectie te voorkomen. Sprotje krijgt antibiotica om bestaande infecties te doden en verdere infecties te voorkomen. Hoewel je op een bepaald niveau puur aan het bekijken en analyseren bent, kan je het niet helpen dat je gedachten afdwalen. Als je die wonden ziet, begint er zich een filmpje af te spelen in je hoofd. Is ze eerst tot aan het raampje van de oven gekropen, om het met haar neusje proberen open te krijgen? Is dat hoe ze aan die brandwonden op haar neus en oren is gekomen? Stond ze vervolgens in paniek recht, met opengesperde pupillen, te bang, met te veel pijn om nog

Sprotje

een uitweg te zien, terwijl haar zoalkussentjes verbrandden? Is ze flauwgevallen van de pijn en op haar linkerkant op de bakplaat terechtgekomen? Je wil het je niet voorstellen. Maar je doet het op dat moment toch.

En dan is er natuurlijk de pijn. Je hoeft geen dokter of dierenarts te zijn om te weten dat het enorm pijn doet als je verbrand bent op een derde van je lichaam. Gelukkig volgt ook daar de diergeneeskunde de geneeskunde. Door verschillende producten te combineren, vooral pijnstillers afgeleid van morfine, kan je veel doen.

We hebben verwijten gekregen dat we Sprotje lieten afzien voor ons eigen ego, of als reclame. Ik kan niet zeggen dat die commentaren me helemaal niet geraakt hebben. Ook al voel je jezelf nog zo zeker dat je het enige juiste aan het doen bent... Wat als dat niet zo is? Wat als het toch in het belang van het dier is om het te laten inslapen? Zulke berichten brengen je geloof in jezelf echt wel aan het wankelen.

Maar het duwt het niet omver. Wat doe je bij een mens met brandwonden over zijn hele lichaam? Laat je die ook inslapen? Nee. Als je weet dat een mens kan herstellen en hij bereid is om ervoor te gaan, dan ga je als arts samen met je patiënt de strijd aan om hem er weer bovenop te helpen. Dat is jouw taak als arts. En onze taak als dierenarts.

Wij wisten dat Sprotje volledig kon herstellen. Wij vóelden dat de levenslust bij Sprotje allesbehalve verdwenen was. Dus was de beslissing snel gemaakt. Wij gaan ervoor, met alle middelen die we hebben en met strikt pijnmanagement. En dit komt gewoon goed. Einde verhaal. We waren Sprotje een volledige genezing verschuldigd na de traumatische ervaring die ze had moeten doormaken. En wij konden haar die geven.

Hopen op een paar donaties

Na alle onderzoeken en het toedienen van alle medicatie, smeren we alle wonden zorgvuldig in met honingzalf en pakken we ze in met verbanden. Met een antidotum voor de verdoving wordt Sprotje weer gewekt. Eerlijkheidshalve moet ik toegeven dat ze er miserabel uitziet. Liggend op haar zij, met vier pootjes ingepakt en een enorm verband rond haar hele romp. Mijn hart breekt als ik haar zo zie liggen. Maar ik weet dat er beterschap op komst is. Op dit moment wordt ook de foto gemaakt die later via de crowdfunding zo bekend is geworden.

's Avonds, na de consultaties, komt Valérie bij mijn vriendin Iris en mij langs om over Sprotje te praten. In normale gevallen betaalt de eigenaar alle kosten. Maar in geen geval kan Sprotje terug naar het baasje. Het zal niet goedkoop worden. Wij hebben al besloten dat we de nodige tijd willen opofferen om Sprotje erdoor te helpen. Maar het genezingsproces vraagt niet alleen tijd. Door de enorme omvang van de wonde weten we dat het tonnen aan zalven, kompressen, verbanden, medicatie... zal kosten. En eigenlijk verwachten we dat we dit ook zelf moeten bekostigen, wat we zonder een seconde twijfel hadden gedaan als er geen alternatief was geweest.

Tijdens onze discussie komt Valérie op het idee om een potje in de praktijk te zetten, zodat degenen die dat willen ons kunnen steunen. Ik twijfel er echter sterk aan of we daarmee

*We geven
Sprotje niet op!*

echt genoeg bereik zouden hebben, omdat men effectief moet langskomen om geld in een potje te steken. Maar goed, elk beetje is meer dan welkom. Op dat moment schiet het idee van een crowdfunding ons te binnen. We hebben best wel wat respons op de Facebookposts van onze praktijk, dus

misschien kunnen we onze Facebook-community wel om steun vragen? Zouden zij ook vinden dat er Sprotje een groot onrecht was aangedaan en zouden zij een steentje willen bijdragen om dat onrecht weer recht te zetten? Wij hopen uit de grond van ons hart van wel en besluiten het erop te wagen.

Rond tien uur 's avonds slaag ik er eindelijk in om de crowdfundingactie online te krijgen. Ik deel de link op onze Facebookpagina en zet er onderstaande tekst bij:

'Opgepast! Niet voor de gevoelige lezer... Onderstaand verhaal is pure horror en doet ons hart voor dieren bloeden. We zijn er zelf enorm van aangedaan maar houden ons hoofd koel om de beste zorgen te kunnen verstrekken aan dit arm, lief schatje.

Liefste Dierenliefhebber,

Er werd Sprotje verschrikkelijk onrecht aangedaan.

Sprotje

Zij werd door een dierenbeul als voetbal gebruikt en alsof deze gruwdaad niet genoeg was, werd zij nadien in een oven op 200° gestoken.

Arm Sprotje werd door een dappere omstaander uit de situatie gered en bij ons binnengebracht.

Er werd uiteraard melding gemaakt zowel bij politie als meldpunt dierenwelzijn!

Hoewel wij vreesden dat we haar uit haar lijden zouden moeten verlossen, maakt Sprotje kans op volledig herstel.

Zij is echter aan één kant heel zwaar verbrand. Er zijn al grote open brandwonden en wij vermoeden dat een groot deel verbrande huid nog moet afsterven. Ook kan ze amper lopen aangezien ze zware brandblaren heeft op haar vier voetjes. Ze verliest veel eiwitten en bloed door interne bloedingen en is daardoor erg verzwakt.

Sprotje zal weken, misschien maanden heel veel wondzorg, infuus, medicatie en verbandwissels nodig hebben.

De uren die willen wij erin steken, zullen we niet aanrekenen maar toch zal dit een aardig duitje kosten.

Willen jullie helpen haar kosten te dragen?

Wij schatten de onkosten rond de 500 euro. Als we uiteindelijk meer geld inzamelen, gaat het overschot naar het asiel van Zwevegem.

Helpen jullie ons? Alsjeblieft?

Help ons en deel deze campagne zo veel mogelijk.

Voor hen die geen fan zijn van computers zal er een potje op de praktijk staan voor donaties.'

Het bedrag houden we bewust laag, hoewel we ervan overtuigd zijn dat de rekening een stuk hoger zal uitvallen. Naar

Sprotje

ons gevoel is het realistischer om een veel lager bedrag te vragen en te hopen dat we toch een deel ervan zullen krijgen. Wij rekenen op enkele donaties van 1 à 5 euro en zijn daar al tevreden mee. Niets had ons kunnen voorbereiden op de astronomische financiële en emotionele respons die volgde op die ene Facebookpost.

Het begint allemaal tamelijk rustig. Om middernacht ga ik slapen en zie ik dat er al meer dan 100 euro gestort is, met giften tussen de 10 en de 25 euro! Ik weet nog perfect dat ik op dat moment al tamelijk verbaasd ben en hoop dat het een teken is dat we misschien dichterbij ons streefdoel zullen eindigen dan verwacht. Je kan je voorstellen dat ik ga slapen met gemengde gevoelens. Nog steeds verdrietig om het lot van Sprotje en tegelijk tevreden met de steun die we al aan het ontvangen zijn.

Wat een dierenliefde!

De volgende dag wordt een stevige emotionele rollercoaster. Het is zaterdagochtend en vandaag is mijn zesde draaidag voor *Beestig*. Door het woelen en malen over de toekomst van Sprotje en de stress voor de opnames van die dag, heb ik slecht geslapen. Ik heb nooit eerder een programma gepresenteerd en daardoor is elke draaidag nog een spannend avontuur. Dat is het ook altijd gebleven, maar naar het einde toe voelde ik me toch al iets vertrouwder in mijn rol.

Die dag brengen we een onderwerp in beeld dat enorm belangrijk is voor mij. Ik stel Glenn en Sara, die al lang een

Sprotje

hond willen en de keuze ervan aan mij toevertrouwen, voor aan hun nieuwste gezinslid. Hoewel ik erop vertrouw dat ik voor hen de ideale pup gevonden heb, ben je met dieren nooit voor de volle honderd procent zeker.

Ik geef een heleboel uitleg over de eerste kennismaking met de hond en de opvoeding en de verzorging ervan. Dat vind ik zo ontzettend belangrijk. Ik wil de honderdduizenden kijkers correct informeren omdat dat bepalend is voor de relatie tussen mens en dier, die toch tien tot vijftien jaar duurt. Dat moest gewoon helemaal goed gaan en als ik niet zo'n fantastische crew had gehad om me die dag bij te staan, had ik het waarschijnlijk niet overleefd.

Terwijl ik erg mijn best doe om geconcentreerd te blijven op mijn taak, dwalen mijn gedachten voortdurend af naar Sprotje. Ik ben 's ochtends al snel even gaan kijken en ik zag dat ze er ondanks haar verbanden vrij comfortabel uitzag. Maar toch kan ik het niet helpen dat ik vaak aan haar denk die dag.

Het is al middag als ik even de tijd vind om op mijn telefoon de stand van de crowdfunding te checken. Ik hoop erg dat we toch al ergens goed over de helft zitten van onze beoogde 500 euro.

Als de website van de crowdfunding eindelijk geladen is, kan ik mijn ogen niet geloven. Ik denk dat ik aan het dromen ben. Ons doel is al bereikt. En niet zomaar bereikt. Onder-tussen heeft men in totaal al meer dan 3500 euro gestort. 3500 euro! Zeven keer het beoogde bedrag! En er komen om de paar minuten nog stortingen binnen. Niet van 1 of 2 euro. Maar van 10, 20, 50 of 100 euro! Ik kan het bijna niet geloven.

Valérie kan het ook niet geloven. Onze post is zo vaak

Sprotje

gedeeld dat de telefoon roodgloeiend staat. Zij geeft, tussen de consulten door, interviews aan alle regionale en nationale kranten en zelfs aan de regionale televisie. Het is onmogelijk voor haar om haar werk als dierenarts degelijk uit te voeren: de telefoon stopt geen twee seconden met rinkelen. Gelukkig hebben wij begripvolle klanten. Zij begrijpen meteen dat het nu eenmaal uitzonderlijke omstandigheden zijn. Bedankt allemaal!

Het zal je niet verbazen dat ik de rest van de dag gelukkig heb verder gewerkt. Ik wist dat we, dankzij de ongelooflijke gulheid van verscheidene mensen, alles konden doen voor Sprotje. Dat we elke complicatie die er kon optreden, de baas konden. En vooral, ik was ongelooflijk fier. Fier op de ongelooflijke dierenliefde van de mensen.

Want het geld dat gestort wordt, is niet gewoon geld. Het is een signaal. Het is een duidelijke boodschap van veel mensen, zowel Vlamingen als Walen, zelfs Nederlanders en Fransen, dat zulke barbaarse dierenmishandeling geen plaats kent in onze maatschappij. De collectieve woede en de drang om iets te doen voor Sprotje en tegen de dader heeft zich geuit in een ware stortvloed aan stortingen. Dat wij Sprotje hebben kunnen helpen, zal altijd iets zijn waar ik het meest trots op ben en blijf. Maar dat had niet gekund zonder al die steun. En daar kan je alleen maar nederig en dankbaar voor zijn.

Dat we uiteindelijk een deel van de crowdfunding hebben gebruikt om de lopende rechtszaak tegen de dader aan te spannen, samen met de Stad Kortrijk en GAIA, is voor mij een logische stap. Het geld was een signaal en de rechtszaak was de beste vorm waarin we dat signaal konden geven. De rest van het geld (uiteindelijk zo'n 11.000 euro) werd geschonken

Sprotje

aan verscheidene asielen en zwerfkattenprojecten. Het geld was gedoneerd om een dier te helpen en dat heeft het op alle mogelijke manieren ook gedaan!

De periode die op de crowdfunding volgt, is een van de drukste uit mijn leven. Het gewone werk in de praktijk wordt afgewisseld met de intensieve zorgen voor Sprotje, het voorbereiden van draaidagen en de opnamedagen zelf.

De eerste dagen verversen we dagelijks alle verbanden. Dat kan helaas niet met een wakker Sprotje, dus krijgt ze telkens een verdovend prikje. Gelukkig heeft ze een infuus, anders zou ik me schuldig voelen dat ik haar elke dag moet prikken.

Het totale genezingsproces duurt ongeveer tweeënhalve maand. In die periode zijn er veel hoogtepunten geweest, maar ook twee dieptepunten.

Het eerste mentale dieptepunt is het moment waarop de omvang van de wonde echt duidelijk wordt. Na een vijftal dagen wordt duidelijk dat het volledige oppervlak van de wonde eigenlijk dood weefsel is. En dus wordt Sprotje volledig in slaap gebracht om al die dode huid chirurgisch weg te snijden, met een volledige flank als open wonde tot gevolg. Dat is nodig zodat de echte genezing kan beginnen. Maar de aanblik van dat gigantische wondoppervlak, zo'n 30 op 15 centimeter, doet de moed ons toch even in de schoenen zakken. Maar uiteraard geven we niet op!

Het volgende dieptepunt volgt pas enkele maanden later. De dagelijkse verbandwissels zijn allang achter de rug. Na enkele dagen al kunnen we overschakelen op een speciaal

Sprotje

kompres, wat we gemiddeld vijf tot zeven dagen laten zitten. Dat maakt de verzorging voor zowel ons als Sprotje al een stuk aangenamer.

Week na week zien we een goede verbetering en dan valt alles plots stil. Tot overmaat van ramp stellen we zelfs vast dat de wonde iets groter is dan enkele dagen ervoor. Hoewel we altijd de grootste zorg nemen om steriel te werken, weten we dat dat maar één ding kan betekenen... Infectie. Shit. Weg euforie over de goede vooruitgang. Welkom ongerustheid over de ernst van de infectie en of we ze de baas kunnen. We maken een speciaal uitstrijkje van de wonde en sturen het naar het labo. Enkele dagen later zullen we weten welke bacteriën ervoor verantwoordelijk zijn en of ze al dan niet resistent zijn aan courante antibiotica. Want ja, net als in de mensengeneeskunde is antibioticaresistentie een groot probleem bij dieren.

Het wachten op het resultaat duurt drie lange dagen. Dagen waarin Sprotje opnieuw elke dag een verbandwiel moet ondergaan. Dagen waarbij speciale oplossingen en zalven lokaal gebruikt worden om de infectie zo veel mogelijk te doden, in afwachting van het resultaat. Lange, bange dagen.

Het verlossende nieuws komt dan ook geen dag te vroeg. Ja, er is een infectie. En ja, ze is zelfs resistent aan enkele antibiotica. Maar gelukkig niet aan alle courante antibiotica. En jawel hoor, antibiotica trekken de wondgenezing weer mooi op gang. Hoera! Je kan je de opluchting die we voelden bij het zien krimpen van de wonde ongetwijfeld wel voorstellen.